

ВИСТАВА «ВЕНЕЦІАНЕЦЬ – VENETIAN»

(рецензія на виставу «ВЕНЕЦІАНЕЦЬ» Мирослава Гринишина)

Катерина Ульянова,

випускниця магістерської програми

«Літературна творчість, українська мова і література та англійська мова»

Інституту філології КНУ ім. Тараса Шевченка

Вистава «ВЕНЕЦІАНЕЦЬ-VENETIAN» авторства Мирослава Гринишина розроблена за мотивами комедії Вільяма Шекспіра «Венеційський купець» (англ. «The Merchant of Venice») і є синтезом класичної театральної репрезентації п'єси Шекспіра й актуальних театральних авторських засобів і вирішень.

Незважаючи на те, що сам автор акцентує увагу на відсутності лінійного сюжету, мені проглядається чітка структура вистави (ця думка сформована на основі перегляду однієї варіації вистави). Можливо, це бачення також пояснюється широтою розуміння сюжетної лінійності, адже для мене акторські імпровізовані монологи органічно доповнюють і часом навіть домінують над основною шекспірівською фабулою, у центрі якої – конфлікт на основі інакшості між візантійським купцем Антоніо і євреєм Шейлоком. Жіночі монологи посіли особливе місце в моєму сприйнятті вистави, саме з них вона й починається. Перший монолог у виконанні Аксінї Кушнерової рефлексує на універсальні морально-гуманістичні теми, з акцентом на специфіці людської корисливості. Упродовж вистави акторка грає стан ненаситності й пожадливості, що завжди нагадує про людську гріховність. Часом її промови мають перформативні елементи, що створює ефект чистої присутності й глибшого відчуття образу.

Наступні «жіночі», з огляду на тематику, монологи – з нейтральних роздумів про природу й проблематику фемінного, поступово переходять на відвертий маньєризм із характерною напруженістю й сублимованим еротизмом, що підсилюється інтревенціями в глядацьку залу. Останній доактовий монолог промовляє акторка, яка буквально за мить після нього перевдягається в героїню Шекспіра – Порцію. До цього ж моменту всі жіночі імпровізації відігра-

вались у чорному базовому одязі, що додавало безликісті й універсальності проголошуваним ідеям. Надалі ми споглядаємо їхній перехід до людського та особистісного. Автор вистави зазначає, що хореографія й побудова персонажів змінюється від вистави до вистави, що передбачає чинник змінності й надає ширше поле для імпровізацій і роздумів.

Музичний супровід Романа Суржи органічно доповнює постановку. Протягом вистави він (автор і виконавець) перебуває на сцені, що розширює простір і надає відчуття прямого залучення виконавця до акторського дійства. Сценографія та бачення художнього простору вистави обумовлюються камерністю сцени й використанням методів розширення простору й інтервенцій у глядацьку залу. Візуальний супровід вистави, який проєктується на задньому тлі, може доповнювати чи відтіняти акторську дію. Наприклад, закріплена на стелі камера фрагментарно й статично фільмує сцену та синхронно передає зображення на екран, що додає діям і акторській грі в певних моментах цілісності й предметності. Але здебільшого візуальна проєкція в цій виставі – лише тло, що не є цілком обґрунтованим з огляду на використання мультимедійних можливостей.